OŘÍK

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

2008

ČÍSLO 2, 28. ZÁŘÍ

Milí farníci, sestry a bratři,

dovolte mi, abych vás pozdravil v úvodu dalšího čísla našeho farního zpravodaje, při příležitosti slavnosti sv. Václava, patrona kostela v Ostrovačicích.

Když jsem přemýšlel, co bych vám řekl, napadla mě tato slova: OŘÍK, název našeho zpravodaje, a KŮŇ se sv. Václavem, patronem ostrovačického kostela. My máme Oříka a sv. Václav měl koně, na kterém často a dobře jezdil.

Jistě, kůň není to nejdůležitější, co charakterizuje sv. Václava. Jeho hlavními přednostmi jsou: zbožný a mravný život, horlivost pro čest a slávu Boží, péče o rozšíření křesťanské víry v celém národě, stavba četných křesťanských kostelů, častá návštěva bohoslužeb, všestranné konání skutků milosrdenství a lásky. Václav ctil svou matku, pečoval o chudinu, nemocné a sirotky, poskytoval přístřeší a pohostinství pocestným a cizincům a netrpěl, aby se komukoliv stala křivda, byl osobně statečný.

Přesto, když se díváme v duchu na sv. Václava, vidíme právě jezdce na koni. Možná kvůli soše sv. Václava na ústředním pražském náměstí nebo kvůli dalším zbožným obrázkům. V jednotlivých městech a místech se oslavuje sv. Václav přehlídkami koňů a jezdeckými soutěžemi.

Modlíme se ke sv. Václavu, prosíme ho o pomoc slovy chorálu: *Pomoci my tvé žádáme, smiluj se nad námi, utěš smutné, zažeň vše zlé, svatý Václave, Kriste eleison.* A představujeme si jeho pomoc podle legendy o blanických rytířích: *Tu se Blaník otevře a rytíři vytrhnou do boje, vedeni sv. Václavem, jenž se zjeví na bílém koni. I nastane boj tak zuřivý, že krev proudem poteče od Strahova až po kamenný Karlův most, a v tom boji potře sv. Václav mečem, sv. Prokop pak berlou, všechny nepřátele naší vlasti* (A. Jirásek).

Sv. Václave, vévodo české země, pomoz nám, když umdléváme a nevíme, jak dál! Ty znáš naše potřeby a naše boje, přispěchej nám na pomoc na svém oři a bojuj s námi o vítěznou korunu v nebi!

P. Ludvík Bradáč, váš farář

Svatý Václav

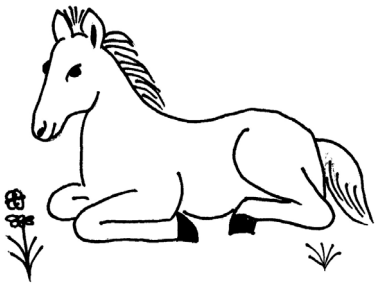

Svatý Václave, kníže náš
v nebeských mlhách stříbrných

Rozpomeň se na svoji zem
a pohleď blíž

Nad ztuhlým srdcem snad zašeptáš

Uvěříš …

Běla Schovancová,
Písně lesa a víry, Brno 2002

PLÁNOVANÉ BOHOSLUŽBY V PODZIMNÍM OBDOBÍ 2008 A KALENDÁRIUM AKCÍ

Vybrané bohoslužby ve dnech 28. 9. až 8. 12. 2008

P. Ludvík Bradáč

sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa, hlavního patrona kostela v Ostrovačicích, slavnost	*neděle* 28. 9.	7.45 9.00 10.30	Říčany Ostrovačice Veverské Knínice
Posvěcení kostela sv. Petra a Pavla v Říčanech, slavnost	*neděle* 12. 10	9.00	Říčany
Posvěcení kostela sv. Jana Křtitele a sv. Václava v Ostrovačicích a kostela sv. Mikuláše ve Veverských Knínicích, slavnost	*neděle* 19. 10.	7.45 10.30	Ostrovačice Veverské Knínice
Všech svatých, slavnost	*sobota* 1. 11.	7.45 9.00	Ostrovačice Veverské Knínice
31. neděle v mezidobí *Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, památka*	*neděle* 2. 11.	7.45 9.00 10.30	Ostrovačice Říčany Veverské Knínice
Ježíše Krista Krále, slavnost	*neděle* 23. 11.	7.45 9.00 10.30	Ostrovačice Říčany Veverské Knínice
1. neděle adventní	*neděle* 30. 11.	7.45 9.00 10.30	Ostrovačice Říčany Veverské Knínice
sv. Mikuláše, slavnost hlavního patrona kostela	*sobota* 6. 12.	9.00	Veverské Knínice
Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu, slavnost	*pondělí* 8. 12.	17.00 18.30	Veverské Knínice Ostrovačice

Kalendárium akcí

P. Ludvík Bradáč

15. 10.	***Setkání klubu seniorů***	Ostrovačice – fara v 9.00
15. 10.	***Vzpomínka na papeže Jana Pavla II. při příležitosti 30. výročí jeho zvolení***	Veverské Knínice – kostel v 17.00
16. 10.		Říčany – kostel v 18.00
17. 10.		Ostrovačice – kostel v 18.00
17. 10.	***Setkání pro všechny zájemce při příležitosti začátku přípravy na svátost biřmování*** *(viz níže článek Biřmování v našich farnostech)*	Ostrovačice – fara v 19.00
21. 10.	***Adorační den farnosti Veverské Knínice***	Veverské Knínice – kostel
23. 10.	***Mše sv. obětovaná za členy a členky živého růžence***	Říčany – kostel v 18.00
26. 10.	***Připomínka 90. výročí konce 1. světové války a vzniku Československé republiky*** *(viz níže článek 28. října)*	Obvyklý nedělní pořad bohoslužeb
8. 11.	***Konference věnovaná sv. Pavlovi, kterou pořádá Pastorační středisko brněnské diecéze***	Brno, bude upřesněno
20. 11.	***Svatocecilské zpívání dětí***	Říčany – kostel v 18.00
23. 11.	***Benefiční koncert při příležitosti památky sv. Cecilie***	Říčany – kostel v 17.00
2. 12.	***Adorační den farnosti Ostrovačice***	Ostrovačice – kostel
3. 12.	***Setkání klubu seniorů***	Ostrovačice – fara v 9.00
5. 12.	***Pocta sv. Barboře***	Ostrovačice – kostel v 18.00

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“

Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

sv. apoštol Pavel v listu Římanům 8,35–39

Václav – panovník, mučedník, světec …

Tomáš Hájek

Od roku 2000 slavíme v České republice 28. září Den české státnosti jako připomínku smrti knížete a patrona české země sv. Václava. Takřka 11 století nás dělí ode dne jeho úmrtí. Většina nejstarších dochovaných údajů o jeho životě pochází z díla saského kronikáře Widukinda z Corvey a z dávných legend. V základních datech jeho života lze proto najít spoustu nesrovnalostí. Co tedy o něm víme? A co bychom vědět měli? Dovolte mi malé zamyšlení nad osobností tohoto, pro naše dějiny tolik významného muže.

Už rok Václavova narození je pro nás velkou neznámou, o určení přesného data se nedá ani spekulovat. Přesto se však dnes jeví historikům jako nejpravděpodobnější rok 908 (některé prameny však uvádí rok 903 nebo 907, ale i další). Pokud by tomu tak tedy skutečně bylo, právě v letošním roce bychom si připomínali 1 100 let od jeho narození. Také rok úmrtí je uváděn ve dvou alternativách – dříve udávaný letopočet 929 byl v současné době již spíše nahrazen rokem 935. Díky zápisům v kronikách vážících se k okolnostem jeho smrti však můžeme alespoň zde určit přesný den jeho smrti, tedy právě 28. září.

Václav byl starším synem knížete Vratislava a jeho ženy Drahomíry. Vratislav byl mladším synem prvního historicky doloženého přemyslovského knížete Bořivoje a jeho ženy Ludmily. Drahomíra byla dcerou knížete z rodu polabských Slovanů – Havolanů, který sídlil kolem dnešního Berlína. Václav se narodil přibližně dva roky po jejich svatbě pravděpodobně na hradišti Boleslav.

V době Václavova narození probíhaly ve střední Evropě převratné události – Velká Morava byla rozdrcena vpádem Maďarů, na západě slábl vliv východofrancké říše a do popředí se dostávalo Sasko, ale zejména pak spojenec Přemyslovců Bavorsko. Po smrti knížete Spytihněva kolem roku 915 se k moci dostal jeho mladší bratr Vratislav. Václav byl již odmala vychováván jako budoucí kníže a jako nástupce byl oficiálně představen po nástupu Vratislava k moci při velkolepé slavnosti postřižin (obřadné ustřižení vlasů) v pražském kostele Panny Marie. Po tomto obřadu jej otec odeslal na hradiště Budeč k babičce Ludmile, která byla nadšenou křesťankou. Václavovi se zde dostalo na svou dobu nadprůměrného vzdělání (učil se psát latinkou a pravděpodobně i hlaholicí, skrze zpěv žalmů si osvojil základy latiny a bohoslužebné texty, mohl výrazně rozvíjet své fyzické dovednosti a strategické myšlení). Podle některých historiků je však toto tvrzení vzhledem k převažující negramotnosti tehdejších evropských panovníků málo pravděpodobné. Někteří se domnívají, že mniši, jako autoři legend, obdařili panovníkovu osobu vlastnostmi, které byly požadovány po řeholnících.

Po Vratislavově smrti v únoru roku 921 pověřil kmenový sněm vládou za nedospělého Václava jako regentku jeho matku Drahomíru. Výchova obou vnuků (tedy i mladšího Boleslava) byla oficiálně svěřena do rukou Ludmily, která si i nadále udržovala výrazný vliv na dění v zemi. Tím vyvrcholilo dávné napětí mezi oběma

ženami a Drahomíra přikázala svým družiníkům, aby Ludmilu 16. září 921 na Tetíně uškrtili. Pro Václava znamenala vražda babičky, ke které měl hluboký citový vztah, opravdový otřes. Když se pak roku 925 sám ujal vlády, jedním z jeho prvních kroků bylo vyhnání matky Drahomíry ze země (později ji však povolal zpět a usmířil se s ní) a Ludmiliny ostatky nechal přenést z Tetína do Prahy do baziliky sv. Jiří, kterou vystavěl jeho otec.

Václav byl pravděpodobně ženatý, ale jeho manželka mu neporodila syna (buď byla bezdětná, nebo se z tohoto svazku narodily pouze dcery). Údajný syn Zbraslav, kterého vzpomínají legendy, by se narodil zřejmě z mimomanželského vztahu.

Po svém otci převzal Václav dlouhodobou českou orientaci na Bavorsko a obnovil dávné spojenectví. Naopak neuznával podřízenost saskému knížeti, čímž se snažil zaujmout nejvýhodnější pozici pro zájmy své země. Neočekával však, že se vládci obou zemí spojí a přitáhnou společně na jaře roku 929 k Praze. Václav překvapen těmito událostmi již nestačil mobilizovat vojska ostatních knížat a mohl se tak spolehnout pouze na své malé, i když dobře vyzbrojené vojsko. Nakonec v zájmu země a zabránění plenění a drancování, přistoupil na vyjednávání, jehož výsledkem bylo, že tradiční tribut (drahé kovy a dobytek) začal být od té doby placen namísto Bavorsku Sasku. Sám z toho vytěžil to, že byl uznán vládcem Čech a Čechy byly definitivně přijaty jako plnoprávná součást křesťanského Západu. Tato dohoda se však stala počátkem dlouhodobého sporu s Boleslavem. Ten totiž prosazoval cestu násilného sjednocení země a vypovězení války Sasku. Podle legend, které se zachovaly mezi lidem, byl Václav oblíbeným dobrým knížetem, který se dobře staral o svoji družinu, vykupoval zajatce z otroctví a dokonce prý odmítal trest smrti a nahrazoval ho peněžitými pokutami. Podle Václavova rozhodnutí byla na posvátném místě uprostřed pražského hradiště zahájena stavba nového kostela, který se měl stán centrem země – rotundy sv. Víta.

Václavova smrt je jedněmi interpretována jako připravené a promyšlené spiknutí, druhými zase jako nešťastná náhoda či shoda okolností. Je jisté, že Václav, který pravidelně navštěvoval kostely na svém území při oslavě jejich posvěcení či svátku patrona, právě při takovéto příležitosti přijel do sídla svého bratra – Staré Boleslavi. V neděli večer se konala velká hostina a další den brzy ráno, 28. září 935, když šel Václav do kostela na ranní pobožnost, setkal se ve vratech kostelní ohrady s bratrem a pochválil ho, že mu včera dobře posloužil. Tón a povýšenost, se kterou ho prý oslovil, však Boleslava rozlítila a sekl bratra mečem. Rána se však svezla po kožichu, Václav hbitě Boleslavovi meč sebral, porazil ho na zem a drže ho za vlasy, domlouval mu. Na Boleslavo volání o pomoc přiběhli jeho družiníci a zaútočili na Václava. Ten se raněný pokusil utéct přesile do kostela, ale před jeho dveřmi byl dostižen a probodnut či dokonce ubit. Boleslavovi lidé využili momentu překvapení a zaútočili na Václavovu družinu a následně pak rychle ovládli Prahu, kde vyvraždili všechny Václavovy stoupence včetně dětí.

Úcta k sv. Václavovi žije dodnes a jeho svátek se v Čechách slaví od roku 995 – k jeho hrobu v chrámu sv. Víta na pražském hradě se přichází poklonit mnoho poutníků z celého světa a v den jeho smrti se konají poutě v Praze i Staré Boleslavi.

Také v Ostrovačicích si připomínáme již po dlouhá staletí význam této historické osobnosti – svatý Václav je totiž spolupatronem zdejšího kostela. Podle nápisů na místních zvonech se však dá usuzovat, že tomu tak vždy nebylo. Nejmladší a současně největší ostrovačický zvon zdobí nápis *„Tento zwon gest lit ke cti a chwale Panu Bohu kostelu Wostrowacickemu zalozieni swateho Jana Leta Panie 1601“*. Hovoří se zde tedy pouze o druhém patronu kostela sv. Janu Křtiteli. A nápis na nejmenším zvonu z roku 1599 se váže také pouze k tomuto světci. Možná je ve starých kronikách uchovaných v archivech rajhradského kláštera zaznamenán rok, kdy byl sv. Václav přiřazen jako spolupatron kostela a snad tato informace čeká ještě na své odhalení. Možná tato událost souvisí se získáním fragmentu ostatku tohoto světce, který je zde pečlivě uchován jako vzácná relikvie… kdo ví?

Ať už se události v dávné minulosti odehrály jakkoliv, jméno svatého Václava je úzce spojeno s minulostí i současností Ostrovačic a mělo by nám připomínat tohoto významného českého knížete a pro dějiny naší země také nepostradatelného patrona a světce.

Biřmování v našich farnostech

P. Ludvík Bradáč

Po několika letech bude v našich farnostech opět biřmování, tj. přijede pan biskup a bude udělovat připraveným zájemcům tuto tzv. „svátost křesťanské dospělosti“. Zatím je ještě příliš brzy hovořit o tom, kdy by ona slavnost měla být. Záleží především na připravenosti zájemců a na možnostech otce biskupa. Nyní je čas přípravy a na tu bych chtěl pozvat všechny dospělé a dospívající farníky, kteří již dosáhli 14 let života a přitom ještě tuto posilu křesťanského života nepřijali.

V jednotlivých setkáních, jednou za týden, případně jednou za 14 dní, probereme základy naší víry, s tím, že smysl toho všeho není ve vědomostech, ale především v životě. Dospělý křesťan by měl znát pravdy víry, ale především podle nich žít, plný radosti a lásky k Bohu i lidem, vědět jak zhruba se v životě orientovat a jak odpovídat na nároky dnešního světa i v životních těžkostech a utrpení.

První setkání bude v pátek 17. října v 19 hodin na faře v Ostrovačicích. Jsou zváni nejen ti, kdo se už k biřmování přihlásili, ale i všichni ostatní, kteří by se chtěli ještě přihlásit, případně udělat další krok ke své křesťanské dospělosti.

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

Jaký je náš pan farář?

Zuzana Pospíšilová

Jistě si většina z vás vybaví nádhernou scénu z filmu „Jak vytrhnout velrybě stoličku“. Malý Vašek sedí u stolu a píše slohovou práci na téma Co dělá můj táta? Při letošním červnovém táborákovém rozloučení se školou na farní zahradě mě napadlo, co by se stalo kdyby… Kdyby tam malý Vašek byl s námi a měl napsat sloh na téma Jaký je náš pan farář Ludvík? Myslím si, že by to napsal takto:

Jaký je náš pan farář? Pan farář je moc hodný. Co řekne, to udělá. Je na něj spolehnutí. Koupil nám špekáčky a ledňáčky. Hraje s námi na honěnou. Překonává všechny překážky. Má na faře sladký poklad. Má zkušenosti, neboť je pan farář. Umí sloužit mši na zahradě. Je to dobrý kamarád!

Malý dodatek

Jiří Koch

Toto pěkné osobní vyznání mne vede k tomu, abych se k němu připojil a několika větami navíc potvrdil velkou oblíbenost otce Ludvíka také mezi jeho bývalými farníky z Ratíškovic, mezi nimiž vykonával kněžskou službu po dobu pěti let předtím, než byl přeložen do našich farností. Když jsme 22. a 23. srpna konali s ratíškovickými farníky pěší pouť na Velehrad, mnohokrát nám během putování zdůrazňovali: „Když se mezi námi otec Ludvík objeví, je tu jako doma, jako by vůbec neodešel. Teď je váš, ale stále je také náš! Važte si ho, dávejte na něho pozor a pomáhejte mu.“

P. Ludvík s poutnickým křížem

Protože otec Ludvík byl také jedním z poutníků, hned ráno při srazu u ratíškovického kostela k němu přicházeli, radostně se s ním zdravili a přáli mu k nadcházejícímu svátku (sv. Ludvík – 25.8.). Byli to především účastníci putování, ale pak i další, kteří s námi nepochodovali, vycházeli z domů, aby si s ním mohli alespoň potřást rukou a prohodit pár slov.

Před několika dny, 6. září, oslavil otec Ludvík své narozeniny. Blahopřáli jsme mu v kostelích a činíme tak znovu, sice stručně, ale upřímně i v tomto zpravodaji. Vážený pane faráři, děkujeme za Vaši obětavou pastýřskou službu, za inspiraci

ve víře, za čas, za vstřícný a přátelský přístup. Ať Vás v dalších letech provází Boží požehnání a ochrana Panny Marie a sv. Ludvíka!

Rozhovor s P. Josefem Chybou

Ptala se Zdeňka Nejezchlebová

Letošní duchovní obnovu před Velikonocemi vedl v Ostrovačicích P. J. Chyba. Rodilý Brňák, teologii studoval mj. v Římě, kde získal titul ThLic. Nyní působí jako farář v Dubňanech. Znovu do našich farností zavítal v létě, kdy zde doprovázel skupinu katolické mládeže ze svého působiště při jejím prázdninovém pobytu. Pro čtenáře Oříku odpověděl stručně na několik otázek.

Kdy a kde jste se, otče, narodil?

Narodil jsem se 26. 1. 1960 v Brně u Milosrdných bratří.

Kde nyní působíte?

Nyní jsem farářem v Dubňanech na Slovácku. Dubňany leží 5 km od Ratíškovic, kde donedávna působil váš současný farář P. Ludvík Bradáč. Byli jsme vlastně sousedé.

Co nebo kdo, jaká životní situace Vás přivedla ke kněžství?

Společenství mládeže při studiu na střední škole. Jezdívali jsme na faru v Trmicích u Ústí nad Labem, kde tenkrát jako kněz působil tajně vysvěcený biskup Karel Otčenášek. Do semináře jsem se přihlásil za farnost Brno – Královo Pole, stejně jako otec Ludvík.

Znáte už trošku Ostrovačice?

Byl jsem zde vícekrát. Poprvé v roce 1982, kdy zde byl plánován nultý ročník teologie. Podruhé na pohřbu otce Bedřicha Provazníka. Později jsem se byl podívat za svým bývalým sousedem P. Ludvíkem.

Z pobytu dubňanských dětí v Ostrovačicích

Vzpomínky na P. Benedikta Karla Malého OSB

Ve vzpomínkách ostrovačických farníků

Jarmila Pololáníková

zpracováno podle vzpomínek pamětníků, zvláště pí M. Kvardové z Ostrovačic

Letos 25. srpna uplynulo 10 let od úmrtí P. Benedikta Karla Malého OSB, který zemřel v požehnaném věku 92 let v Rajhradě.

P. Benedikt Malý

V místě, které sehrálo velkou roli v jeho životě. Zde žil s rodiči, poznal vzdělané benediktiny, po středoškolských studiích vstoupil do benediktinského řádu, kde také složil věčné sliby. Na kněze byl vysvěcen roku 1937 v Českých Budějovicích.

Jeho prvním působištěm se stal opět Rajhrad, pak Orlová a Ostrovačice, kde působil v letech 1947–1963. Pamětníci si jistě vybaví, jak složitá byla tehdy doba. Přesto P. Malý zasvěceně kázal, učil denně náboženství ve všech třídách na školách (tehdy měla každá třída náboženství 2x v týdnu po jedné hodině), jezdil s farníky na pouť na Vranov a často navštěvoval rodiny jak v Ostrovačicích, tak v Říčanech, kterým plně důvěřoval. Křtil, sezdával, pohřbíval a prožíval všechny radosti a strasti venkovských lidí, které měl rád a kterým rozuměl. Tento živý zájem o jejich osudy u něho trval po celý život. Do Veverských Knínic a Říčan jezdíval na bohoslužby na kole (neměl auto), nebo s mým mužem na motorce. Na nedělní bohoslužby do Říčan ho později vozil pan Václav Škvařil. Po dlouholetém působení v obci byl P. Benedikt Malý na udání z Ostrovačic odvolán. Odcházel nerad a roztrpčen. Nastoupil na krátký čas do Brna-Bystrce a aktivní působení ukončil v Brně v Zábrdovicích.

Jako důchodce pak ještě řadu let vypomáhal u Minoritů v Brně, občas i v Poštorné.

Na stáří se opět uchýlil do Rajhradu. Po listopadových událostech byl mu předán klášter v březnu roku 1990 jako nejstaršímu benediktinu na Moravě. Pod jeho záštitou a vedením začaly rozsáhlé obnovovací práce v klášteře. V květnu téhož roku už přijímá do řádu 3 novice.

Velkou podporou ve stáří mu byl převor kláštera P. Gazda, který se o něj s příkladnou pečlivostí staral až do smrti. Bývalí farníci na něho nezapomněli. Na poslední rozloučení jel také autobus s farníky z Ostrovačic s tehdejším p. farářem P. Ing. B. Provazníkem. Každý z účastníků měl na něho nějakou milou vzpomínku.

P. Benedikta Karla Malého jsem poznala jako staršího pána při jeho návštěvách Ostrovačic. Byl vždy přátelský, usměvavý, dobře naladěný a nikdy mu nechyběl humor. Vzpomínal na časy svého působení ve zdejších farnostech.

Při našich společných debatách často prokládal věty latinou nebo citáty, což svědčilo o jeho bystrém duchu a výborné paměti. Upozorňoval na velikost a zásluhy sv. Pavla v šíření křesťanství. Mnohdy si v kostele na něho vzpomenu při čtení z listů sv. Pavla. Byl příkladem společenského člověka a kněze, který i ve vysokém stáří dokázal lidi pobavit, povzbudit a potěšit svou přítomností.

Pan farář Benedikt Malý v mých vzpomínkách

Zdeňka Křížová

První moje setkání s panem farářem Benediktem Malým bylo ve škole v Ostrovačicích, kde nás vyučoval náboženství. Ráda na toto období vzpomínám. Pan farář byl veselý, vždy v dobré náladě a výborný vypravěč. Kromě náboženské tématiky dovedl vyučovací hodiny obohatit např. příběhy z F. L. Věka nebo ze svého dětství.

Po mnoha letech jsme se opět vídali v Brně v kostele u Minoritů, kde sloužíval ranní mše.

Na setkání spolužáků po 35 letech a u příležitosti našich 50. narozenin pozvali jsme všechny žijící učitele i pana faráře. Přestože měl hodně roků, pozvání přijal, což nás velice potěšilo. Byl to stále stejný – usměvavý a veselý – pan farář Malý.

Poslední mé setkání bylo u jeho rakve v Rajhradě, kde před smrtí strávil poslední léta svého života.

Malý kamínek k mozaice vzpomínek na P. Benedikta Malého

Marie Ševčáková

Rok před svou smrtí, v roce 1997, slavil P. Benedikt Malý 60 let svého kněžství. Dozvěděla jsem se o tom a poslala mu přání k tomuto jubileu. Mimo jiné jsem se zmínila o mamince a tatínkovi, kteří v těch dnech slavili 60 roků společného života. Byla jsem mile překvapena, když během tří dnů přišel od něj dopis s poděkování a zároveň milé přání mým rodičům. A co víc, i po letech byl jeho rukopis úhledný a krásný, bez ohledu na jeho stáří a nemoc.

Uvědomila jsem si, jak mi někdy dlouho trvá, než odepíši na dopis. Hodně jsem se zastyděla a vzala si tento příklad jako krásné ponaučení.

Díky otče Benedikte!

O KŘESŤANSKÉ POMOCI

Výsledky sbírek v našich kostelích

P. Ludvík Bradáč

Datum	Účel	Ostrovačice	Říčany	Veverské Knínice
23. 3.	Farnost	4587	4395	3065
20. 4.	Farnost	3070	4971	1150
11. 5.	Charitativní	1710	2600	2200
18. 5.	Farnost	4050	3450	2020
22. 6.	Bohoslovci	1500	2800	1400
29. 6.	Farnost	4000	5000	1400
27. 7.	Farnost	4450	3623	2135
24. 8.	Farnost	3900	5410	2500

Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa v Rajhradě

Z webových stránek vybrala Helena Kochová

V minulém čísle Oříku jsme informovali o výsledcích letošní Tříkrálové sbírky, i o tom, že naše vesnice spadají pod úsek Oblastní charity Rajhrad. Značná část výtěžku naší sbírky připadá na nutné úpravy v Domě léčby bolesti s hospicem sv. Josefa (DLBsH). Pro bližší seznámení s DLBsH jsme vybrali několik informací z webových stránek tohoto zařízení.

DLBsH Rajhrad je charitním projektem, v jehož podstatě je láska k bližním a služebné milosrdenství těžce nemocným a umírajícím v rodinné atmosféře za přispění nejmodernějších metod a vybavení.

Hodnoty organizace jsou:

- Křesťanská láska k bližním
- Jedinečnost člověka
- Svoboda člověka
- Důstojnost, respekt a úcta k člověku
- Kvalita života člověka
- Kvalita péče + aplikace moderních poznatků a postupů.

Hospicové hnutí vyrůstalo z poznatku, že největší obavy v procesu umírání způsobují bolest, osamocenost a pocit ponížení z nemožnosti sebeobslužnosti člověka. Proto hospic reaguje především na tyto tři obavy a garantuje jakémukoli pacientovi,

- **že v průběhu hospitalizace nebude trpět nesnesitelnou bolestí**
- **že bude vždy zachována jeho důstojnost**
- **že má možnost prožívat závěrečnou etapu života v kruhu blízkých**

Plné znění článku je uvedeno na www.dlbsh.cz.

CO SE DĚJE V NAŠICH FARNOSTECH

Opravy našich budov

P. Ludvík Bradáč

Před pár dny byla dokončena náročná oprava kostela **v Říčanech,** tj. provedeno odvlhčení zdiva, potřebné sanační omítky, byla vymalována zákristie a provedeny vnější nátěry celého kostela. Výhledově počítáme s opravou omítky a dešťových žlabů věže kostela.

Skupina brigádníků

Od dubna tohoto roku probíhají nutné opravy v přízemí fary **v Ostrovačicích.** Z vlhkých místností byl odnesen starobylý nábytek, odstraněna odpadávající omítka, aby mohla zeď co nejdéle schnout. Dále byla dovedena kanalizace k zadní části budovy, aby tam mohlo být později vybudováno sociální zařízení a rovněž malá kuchyňka s dřezem. V současné době se pracuje na podlaze: stávající musela být odstraněna, protože sestávala pouze ze suti a tenké vrstvy betonu. U stěn budou vykopány větrací šachty. Je otázkou peněz, z jakého materiálu bude pak zhotovena nová podlaha.

V kostele **ve Veverských Knínicích** bylo nedávno provedeno několik drobných oprav: byla vymalována zákristie a spraven přístup do kostela, aby tam nebyly zbytečné schody.

Zatímco oprava kostela v Říčanech byla svěřena práci specializované firmy (a starosti i dohledu pana ing. Huberta Podsedníka – Pán Bůh zaplať!), ostatní děláme většinou brigádnicky. Chtěl bych i touto formou poděkovat všem farníkům, kteří se brigád zúčastňují, a tak nejen zachraňují nejvzácnější objekty našich obcí při naprostém nedostatku peněz, ale dělají ještě něco jiného, mnohem důležitějšího: budují skutečné společenství věřících, k čemuž, zdá se, při společné práci je ještě více příležitosti než při liturgických obřadech.

28. října – státní svátek ČR

Ludmila Franzová

28. října vzpomínáme 90 let od vyhlášení samostatné ČSR. K uctění tohoto výročí probíhá v Říčanech zajímavá výstava, kterou připravil místní letopisecký spolek a žáci devátých tříd ZŠ Ostrovačice.

Mapuje I. světovou válku, její průběh, nabízí staré fotografie z Říčan i náhled do osudu lidí.

Co nám dnes říkají jména na pomníku padlých? Dokážeme se i dnes zastavit a ptát se, jaký měl jejich život smysl?

V kronice obce se dočteme o tom, že v úterý 29. října 1918 v Říčanech mlynář František Pavloušek nechal v podvečer v přeplněném kostele sloužit slavnostní mši s děkovným hymnem Te Deum. Z kazatelny byl zde přečten Manifest národního výboru Československého. 8. listopadu pak pořádaly Říčany s Ostrovačicemi společnou oslavu státní samostatnosti. Na starém hřbitově byly o rok později vysázeny lípy svobody (dnes pomník padlých). Radní pan Karel Ondroušek mluvil o zasazených lípách jako o symbolu českého národa.

Dne 26. října 2008 se můžeme zastavit, vzpomínat i děkovat Bohu při mši sv. ve všech našich kostelích (viz Kalendář akcí).

Novéna

Iva Ďásková

Poprvé v životě prožívám novénu - modlitební devítidenní „maratón“, jak ji někteří nazývají. Přijela k nám sestra Helenka Malášková se členy komunity Emmanuel a každý den večer se setkáváme v kostele. Program je jednoduchý a každý den se opakuje, ale dojmy jsou neopakovatelné.

Celé setkání je předesláno úryvkem z písně k Duchu Svatému. Následuje desátek růžence, píseň a po ní čtení z Písma. Při svědectví sestry Veroniky o konkrétní Boží pomoci v jejím životě cítím hlubokou vděčnost za dar víry.

Pak Helenka zahajuje chvály a na oltář je vystavena Nejsvětější Svátost. Klečíme a děkujeme Pánu, kdokoli může nahlas pronést své díky a poslední větu „Děkuji ti Pane…“ nebo „Chválím tě…“ opakujeme všichni sborem. Je to velká síla slyšet mnohohlasý dík a cítit společné usebrání a obrácení k Ježíši. Klečím se zavřenýma očima a cítím, jak se i ve mně objevuje touha poděkovat Bohu. Slova, která se mi právě vynořila v mysli, k mému překvapení někdo druhý vyslovuje. To mi dodává odvahu a pak i sebe slyším, jak do ticha říkám: „Chválím Tě Pane…“. Silně vnímám, jak se všichni přítomní připojují k mému díku, mé srdce hlasitě zní – je slyšet snad až venku…

Chvály pokračují a pak se mění v prosby. Jednotlivé hlasy žádají: „Sešli svého Ducha Pane…“ a uvádějí situaci, kde je Ducha svatého tolik zapotřebí. Některá přání jsou mi tak blízká, tak jasná…, a znovu a znovu zní společné a vroucí: „Sešli svého Ducha Pane…“. Atmosféra v kostele mě naplňuje mírem a tichou radostí. Jsem v klidu a bezpečí Boží přítomnosti. Otvírám oči a zdá se mi, že jsme přišli teprve před chviličkou… To už je konec?

Za společného zpěvu je monstrance ukryta do nitra oltáře, vstáváme, bereme se ve velkém kruhu za ruce, společně se modlíme Otče náš a zpíváme.

Spoj nás v jedno Pane…

První svaté přijímání 2008

Věra Nekužová s dcerou

Letos k prvnímu svatému příjímání přistoupilo 6 dětí. Otec Ludvík a paní Nejezchlebová si vždy v pátek udělali čas, aby tyto mladé lidi naučili něco o Bohu a ukázali jim blíže Ježíše Krista. Paní Nejezchlebová četla z Písma svatého a přečtené jim názorně vysvětlovala, pokud to šlo, tak se zapojením dětí. Otec Ludvík ji vždy výstižně doplnil po teologické stránce a jednouchým slovem přiblížil probíranou látku.

Svátost smíření probíhala individuálně, každý si mohl určit čas, který mu nejlépe vyhovoval.

V souvislosti s prvním svatým přijímáním jsme všichni, kteří jsme 8. června byli přítomní v říčanském kostele, především děti a jejich rodiče, prožili zvlášť slavnostní mši svatou. Otec Ludvík děti přivítal jako prince a princezny. Myslím si, že jak děti, tak i rodiče prožili krásný den bez mráčků.

Trochu zklamání jsem prožila asi 14 dnů po tom, když jsem zjistila, že z našich fotek nezbylo nic. Terezka, chtějíc všem ukázat svůj krásný den, omylem vše vymazala. Tak už to ovšem někdy v životě chodí. Krásné vzpomínky nám zůstanou pouze v paměti.

Pěší pouť ke kapli Matky Boží na Veveří

Iva Ďásková

Ve čtvrtek 14. 8. 2008 se uskutečnila první obnovená pěší pouť ke kapli Matky Boží u hradu Veveří. Po dlouhém domlouvání se našemu otci Ludvíkovi podařilo zařídit slavení mše v této starodávné kapli, o které koluje celá řada pravdivých i nepravdivých historek.

Od Zdravotního střediska v Říčanech vyrazilo v 16.15 za krásného slunného počasí celkem 19 říčanských a ostrovačických poutníků, cestou do Knínic se přidalo ještě několik dalších. Za dálnicí pod kopečkem ke křížku otec „zavelel“ první sloku písně a jeden desátek. I tak jsme kopec zdárně vyšlápli a pak už se pokračovalo zvesela do Knínic, kde čekalo osm knínických pěších poutníků. Po hromadném fotografování u sochy sv. Jana Nepomuckého na návsi jsme neprodleně vyrazili směr Hvozdec. Tentokrát byla píseň a desátek zařazena cestou z kopce, tak se nám šlo lehce a i nadále si někteří prozpěvovali.

Pestrý průvod poutníků zahrnoval lidičky všeho věku, nejmladší poutnicí byla osmiletá Anežka, která si celou dlouhou cestu vůbec nepostěžovala. Úplně nejmenší poutníček Honzík byl nesen v šátku a vydržel hladem až ke kapli.

Jednu chvíli nás otec Ludvík překvapil svou zdatností, když do svahu svižně předběhl celou skupinu, aby ulovil snímek čela pochodující skupiny. Cesta letní krajinou rychle ubíhala, takže jsme v 18.30 dorazili na Nové Dvory. V restauraci byla otevřená zahrádka a pan majitel určitě litoval, že nemá mrazák se zmrzlinou, jistě by dost utržil. Takhle jsme se občerstvili jen pitím a pustili se do posledního úseku cesty. Zvolena byla trasa přes pole posekané vojtěšky přímo ke kapli. Tím se průvod úplně vyhnul silnici.

U kaple už byli první přátelé a známí, kteří přijeli na mši autem z našich farností, i z dalších (Brno-Bystrc). Čekání na veversko-bítýšského faráře nám zkrátil otec Ludvík čtením o historii kaple.

Konečně přijel i otec Marek Hlávka a otevřel nám bránu do kaple. Ve zšeřelém prostoru zaujímáme místa, zapalují se svíce a P. ThLic. Marek Hlávka přidává další podrobnosti o kapli a obraze Panny Marie Veverské.

Mše ve ztemnělém prostoru má zvláštní kouzlo, hlas se nese tichým prostorem a nabízí se představa, že modlitbou jsme propojeni se svými předchůdci, kteří už dávno na tomto místě poklekali.

Při vycházení z kaple jsme napočítali 81 přítomných, včetně hostů z Brna. Většina přispěla aspoň drobným obnosem na zachování a údržbu kaple. Pak už se v klidném letním večeru poutníci rozcházejí, nasedáme do aut a rozjíždíme se k domovům.

Tak zase za rok…

* * *

Co jsme odposlouchali během pěšího pochodu:

- Ten dar jít mimo asfaltovanou vozovku! Takovou krásnou krajinou. A prožít mši svatou v takových starobylých prostorách a v tak nádherné atmosféře. Zvlášť když o sobě při zpěvu dali vědět přítomní pánové. (Poutnice z Vev. Knínic, 65 roků)
- Velice se to vydařilo. V příštím roce bychom měli jít znovu a pozvat další farnosti a obce z okolí – Domašov, Bítýšku, Chudčice a jiné. Mohli bychom vytvořit pěknou tradici. (Poutník z Říčan, 40 roků)

Výchozí skupina pěších poutníků ze sochy sv. Jana Nepomuckého ve Vev. Knínicích

- Velkou vzpruhou pro mne byla kofola v kantýně v Nových Dvorech. Ale nejvíc se mi líbilo slavení mše sv. v přítmí kaple pouze za svitu 2 svící rozžatých na oltáři. (Putující ministrant z Vev. Knínic, 16 let)
- Moc se mi to líbilo. Škoda, že nás ministrantů nešlo víc. V příštím roce půjdu zase! (Další ministrant z Vev. Knínic, 12 let)
- Bylo to nádherné. Konečně jsem díky výkladu otce Ludvíka ve svých 45 letech pochopila význam invokace Archo úmluvy v litaniích k Panně Marii. (Účastnice z Brna, 45 let)

K listopadové vzpomínce na všechny věrné zemřelé

P. Ludvík Bradáč

Přikládáme seznam zemřelých z našich farností. Jsou zde uvedeni všichni, kteří zde měli církevní pohřeb, a to v době od zářijového čísla farního zpravodaje před rokem.

Ostrovačice

Zdeňka Formánková	18. 2. 2008
Františka Bělohoubková	30. 7. 2008

Říčany

Anna Unzeitigová	13. 11. 2007
František Šneberg	8. 3. 2008

Veverské Knínice

Marie Jeráčková	24. 12. 2007
Odřich Rampula	22. 2. 2008
Františka Mikšová	12. 7. 2008

Svěřujeme je Božímu milosrdenství, Vaší vzpomínce a modlitbám.

CO SE DĚJE V NAŠEM DĚKANSTVÍ A V DIECÉZI

Diecézní setkání mládeže

Michaela Nejezchlebová

Sobota před Květnou nedělí patří již tradičně diecéznímu setkání mládeže s otcem biskupem. I já jsem se připojila ke spoustě mladých lidí naší diecéze a prožila pěkný den. Program začínal v katedrále, kde nás přivítal biskup Cikrle a představili se přednášející skupinek. Každý si mohl vybrat z dvaceti témat. Nabídka byla pestrá, připravena byla témata týkající se vztahů, přírody, politiky, technologie, hudby a náboženství. Poté následoval oběd, podávaly se chutné pár-

ky s hořčicí a rohlíkem. Po obědě se všichni účastníci přesunuli do katedrály na odpolední program, který byl zakončený mší svatou.

Doufám, že příští rok bude naše farnosti reprezentovat více účastníků.

Ohlédnutí za charismatickou konferencí

Marie Ševčáková

Měla jsem možnost zúčastnit se charismatické konference ve dnech 9.–13. 7. tohoto roku. O této akci jsem se dozvěděla z rádia Proglas a také z letáčku, který byl umístěn na nástěnce v kostele.

Ráda bych se s vámi podělila o radost, kterou jsem spolu s ostatními mohla prožívat. Konference se konala stejně jako loni v Brně na výstavišti v pavilonu F. Bylo to setkání věřících lidí z celé republiky. A protože toto byla již v pořadí 19. konference, někteří tam nebyli poprvé, ale zúčastňují se jí každý rok. Nelitují ani námahy spojené s cestováním z různých koutů republiky.

Velkou většinu přítomných tvořili mladí lidé s malými dětmi. Děti od 4 do 14 let měly v dob přednášek svůj vlastní program, tzv. Dětskou konferenci. Ty menší si rodiče opatrovali sami. Nikdo by nevěřil, že při tak velkém množství lidí (cca 5 až 6 tisíc) včetně spousty malých dětí, tyto děti vůbec nerušily. Zvláštní!?

V době přestávek byla možnost adorace Nejsvětější Svátosti na přilehlém prostranství ve velkém otevřeném stanu. Byla také možnost nákupu a prohlídky velkého množství knih a také zakoupení CD a DVD z přednášek. Rovněž byla možnost sdílet se svými sousedy, třebas až z Prahy, Bratislavy i odjinud, své dojmy.

Ten, kdo zažil tuto nádhernou atmosféru, protkanou zajímavými přednáškami, chválami, zpěvem a společným slavením mše sv., taky vzájemným setkáváním se zajímavými lidmi, rád přichází znovu. Je to velké obohacení pro naši často unavenou, smutnou a vyprahlou duši, která potřebuje alespoň jednou za čas načerpat nových sil, povzbuzení a radosti, která je cítit na každém kroku. Zvláště v současné době, kdy negativní zprávy převažují ve všech médiích, je třeba světu a svému okolí přinášet radost, pokoj a naději. A tu přece máme v Ježíši Kristu.

I přes všechny nám zřejmé těžkosti nestyďme se a snažme se v síle Ducha sv. proměňovat tento svět!

Příští, již dvacátá charismatická konference, se bude konat opět v Brně na výstavišti v první polovině července 2009. Nenechte si ji ujít.

ActIv8 – Setkání české a slovenské mládeže na Velehradě

Barbora Kadlčková

Setkání se uskutečnilo 18.–20. 7. na Velehradě. Jeho smyslem a cílem byla společná oslava světového dne mladých, protože málokdo se vydal přímo na mezinárodní setkání mládeže s papežem do australského Sydney.

Na Velehrad jsem s kamarády přijela už den před oficiálním začátkem setkání. Neodradil nás ani déšť, který přerostl v prudký liják právě ve chvíli, kdy jsme na louce stavěli stan. Večerní program na podiu jsme tedy oželeli a raději sušili promáčené oblečení. Probudilo nás ale sluníčko, které rychle vysušilo rozbahněnou louku i promoklé stany. Program zahájila mše svatá sloužená ve slovenském jazyce. Po obědě následovaly křížové cesty na různá témata. Večer jsme si zatančili na benefičním koncertu, při kterém probíhala sbírka na pomoc Ukrajině. Účinkovaly zde kapely Tretí deň ze Slovenska a SonicFlood z USA. Po skončení následovalo ztišení a modlitba.

V sobotu brzy ráno byla sloužena řeckokatolická liturgie. Po snídani jsme se prostřednictvím telemostu spojili s mladými v Sydney, kde díky osmihodinovému časovému posunu právě probíhalo noční bdění s papežem. Odpoledne si v programu každý našel něco pro sebe. Na výběr byly sportovní aktivity, divadelní představení, workshopy a přednášky na zajímavá témata se zajímavými osobnostmi.

Vrcholem celého setkání byla noc ze soboty na neděli, kdy program probíhal nepřetržitě od večera do rána. Nejprve jsme se ztišili ve večerní vigilii, která přešla v noční bdění na několika místech Velehradu. Bdění probíhalo v katedrále, v přilehlých budovách, na louce, ale i v soukromí ve stanech a teplých spacácích. Ve dvě hodiny ráno jsme se všichni sešli u hlavního podia, kde jsme na velkoplošné obrazovce mohli sledovat přenos slavnostní mše svaté ze Sydney, při které papež uděloval svátost biřmování několika vybraným mladým lidem z různých koutů světa, mezi nimiž byl i jeden zástupce České republiky. Ve čtyři hodiny ráno začala mše i u nás na Velehradě, tentokrát sloužená v českém jazyce. Po závěrečném požehnání následovalo balení, loučení a zasloužený odpočinek po probdělé noci.

Setkání na Velehradě: déšť, stany, věže baziliky

Domů jsem se vrátila s dobrou náladou a pocitem, že církev díky tolika zapáleným mladým lidem jen tak

nevymře. Už teď se těším na další podobné setkání mladých a pokud i vy budete mít možnost se zúčastnit, neváhejte a přijeďte. Stojí to za to!

Celosvětové setkání mladých v Austrálii

aneb U protinožců se Sv. Otcem

Ptala se Zdeňka Nejezchlebová

Červenec 2008 se nesl v katolické církvi ve znamení nezvyklé poutě mladých z celého světa do Austrálie. Na celosvětové setkání do Sydney přijeli z našeho děkanství také dva mladí z Troubska.

O tom, jaké to bylo, se s námi podělil Petr Koutný.

Úvodem nám řekněte, kolik mladých z České republiky letělo spolu s Vámi?

Z České republiky jelo do Austrálie asi 220 poutníků z různých diecézí, takže jsme se před tím prakticky neznali. S některými jsme se potkali pouze na přípravném víkendu, který proběhl v Brně, kde se sešli mladí většinou z moravských diecézí. Poutníci, převážně z Čech, měli přípravný víkend v Praze. Během pobytu v Austrálii jsme se nicméně docela poznali a vytvořili sympatickou skupinu.

Do Austrálie jste letěli už dříve na předprogram v Melbourne.

Téměř všichni jsme přiletěli do Austrálie už dřív, abychom se zúčastnili předprogramu v diecézi Melbourne, který trval do 14. července. Bydleli jsme ve třech farnostech a spíše v menších skupinách jsme poznávali město a okolí. Součástí těchto dní byly také výlety například na pobřeží, do safari nebo na Šumavu, což je centrum, kde se schází českoslovenští krajané, kteří do Austrálie emigrovali převážně v období komunismu. Také jsme se zapojili do života farností a díky ubytování v rodinách jsme měli možnost poznat, jak místní žijí, jak přemýšlí, jaké jsou jejich radosti a starosti a podobně, což považuji za jednu z nejcennějších a nejzajímavějších zkušeností z pobytu v Austrálii. Jedinou akcí během předprogramu, na které jsme se sešli úplně všichni, byla uvítací mše svatá na stadionu Telstra Dome, kde se potkali všichni poutníci a také některé hostitelské rodiny z diecéze Melbourne.

Jací jsou Australané?

Australané jsou velmi otevření a srdeční, rodiny nás přijaly tak, že jsme se záhy cítili, jako bychom do nich patřili. Tyto vlastnosti vyplývají podle mě mimo jiné z toho, že společnost je multikulturní, žijí vedle sebe – a to bez nadsázky – všechny kultury světa, protože kromě původních obyvatel, kteří tvoří 2 % celkového počtu, jsou všichni přistěhovalci, přicházející do Austrálie od jejího objevení, tedy od roku 1770, ze všech koutů světa, takže někteří z nás bydleli během pobytu například u Filipínců, Indů nebo Holanďanů. A snad

právě proto, že téměř nikdo v Austrálii nemá kořeny, žijí vedle sebe různé kultury v poklidu, bez projevů xenofobie nebo rasismu, jsou k sobě zkrátka velmi tolerantní.

Jaký program jste měli naplánovaný v Sydney?

V Sydney jsme během hlavního programu od 15. do 20. července bydleli rovněž ve třech různých farnostech, poměrně blízko sebe. Každé dopoledne od středy do pátku (16.–18. 7.) jsme se všichni Češi scházeli v kostele australské katolické univerzity, kde jsme měli vždy katechezi, kterou vedl některý z biskupů, a mši. S poutníky z celého světa jsme se účastnili bohoslužeb na nábřeží Barangaroo v centru města, kde byla uvítací mše svatá sloužená kardinálem Pellem, dále přivítání papežem a křížová cesta. Vždy odpoledne jsme si mohli vybrat z pestré nabídky doprovodných akcí (koncerty, modlitby, výstavy, besedy a podobně). V sobotu jsme se shromáždili na dostihovém závodišti Randwick, kde byla večerní vigilie a v neděli pak závěrečná mše, při níž byl biřmován i jeden Čech.

Po samotném setkání ještě většina z nás v Sydney několik dní zůstávala. V menších skupinkách jsme tedy poznávali město a podnikli několik výletů do okolí.

Zážitky, dojmy – podělte se s námi o ně.

Velkým zážitkem byla pochopitelně sobotní vigilie se Svatým Otcem na Randwicku. První ze svědectví o tom, jak Duch svatý působí v životě lidí, měla Češka. Po svědectvích mladých z celého světa a po promluvě Svatého Otce následovala adorace. Po skončení se na jevišti ještě chvíli hrálo a zpívalo a následoval mezinárodní růženec, přičemž každý desátek byl v jiném jazyce.

Jedním z nejlepších a nejhlubších zážitků během samotného setkání v Sydney pro mě osobně byla křížová cesta v centru města. Začínala u opery a procházela přístavem až na Barangaroo, kde bylo posledních asi pět zastavení a odkud jsme ji sledovali také my. Průběh křížové cesty mimo Barangaroo jsme viděli na velkoplošných obrazovkách a několik posledních zastavení se odehrávalo nedaleko nás. „Představení“ bylo inscenováno takovým způsobem, že nám připadlo, jako bychom se vrátili o téměř dva tisíce let zpět a byli přímými svědky Ježíšova utrpení.

Poselství setkání nebo jak se říká – Co Vám to přineslo?

Setkání mě ujistilo v tom, že být křesťanem a vyznávat určité hodnoty není ani dnes nic neobvyklého a že existuje spousta lidí, a to i mladých, na celém světě, kteří tyto hodnoty berou. V naší materialistické společnosti je křesťan často považován tak trochu za blázínka, který se nechává omezovat jakýmisi předpisy, kterým říká desatero, a navíc věří v Boha, ve věčný život a podobně. A protože se mnohé nedá vědecky dokázat, změřit, analyzovat, považuje mnoho lidí víru za ztrátu času a energie, které se podle nich dají využít – „investovat“, abych použil výraz z moderního slovníku – lépe. Setkání pod Jižním křížem bylo tedy v tomto směru velkým povzbuzením nejen pro nás účastníky, ale i pro celý svět.

Petr Koutný se dvěma dalšími účastnicemi na pláži v Sydney

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří setkání v Sydney podpořili modlitbou, finančně nebo jakýmkoliv jiným způsobem.

Tito účastníci celosvětového setkání měli již ve farnosti Zbraslav prezentaci své cesty.

Určitě je rádi uvítáme i v našich farnostech.

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

O Roku sv. Pavla

Převzato z webu brněnského biskupství

Loni, 28. 6. 2007, v předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla během modlitby nešpor v Bazilice sv. Pavla za hradbami v Římě, vyhlásil papež Benedikt XVI. rok věnovaný svatému Pavlovi, a to při příležitosti příprav oslavy 2000. výročí narození tohoto apoštola.

„Pavlovský“ rok bude probíhat od 29. 6. 2008 do 29. 6. 2009.

Svatý Pavel se narodil v Tarsu (území dnešního Turecka), na počátku křesťanské éry, podle církevních historiků kolem roku 10 po Kr. Po svém obrácení na cestě do Damašku se stal jedním z nejpřednějších evangelizátorů, nejdřív mezi Židy, později mezi pohany.

Listy sv. Pavla jsou základním zdrojem informací o životě prvotní církve a přes staletí měly silný vliv na církevní myšlení.

Svatý Pavel je společně se svatým Petrem jeden z hlavních patronů naší diecéze i jejího hlavního chrámu na Petrově.

Madona z kaple Matky Boží na Veveří

(Převzato z internetových stránek Římskokatlické fatnosti Vev. Bítýška, upraveno)

Originál tohoto obrazu byl až do roku 1938 umístěn v kapli na Veveří, dnes je uložen v Národní galerii v Praze. Kaple Matky Boží plnila ve středověku funkci farního kostela jednak pro osadu, která stávala u hradu Veveří, a také pro ostatní osady v okolí. Dnes je farní kostel přímo ve Veverské Bítýšce, ale kaple na Veveří je do dnešních dnů důležitým pojítkem a duchovním centrem jednotlivých obcí v okolí.

* * *

Celkovou vzpomínku na společnou pěší pouť na Veveří zakončujeme přepisem první a poslední sloky básně **Madona z Veveří od P. Libora Kovala**. V plném znění ji najdete v jeho knize Moravské Madony.

Jsou krásné oči Tvé, Madono z Veveří,
z nich svítí něha děv i láska mateří
jako svíce nebeská, jež stále rozžíhá se
plaménkem ráje v nadpozemské kráse
v pohledu líbezném na maličkého Synka,
jenž v rukou Tvých tiše a sladce spinká –
jak by tím splácel bolestí svých dluh –
člověk a Bůh.

Pro tichý úsměv Tvůj, Madono mého mládí,
pro hebkost štětce, který plátno hladí,
pro srdce zraňovaná básníkovým perem,
pro slzí sůl v zachvění tisícerém,
pro sladkost tónů, vypíjených sluchem,
pro oheň jazyků, zkrápěných krví Duchem,
pro krásu Tvých očí – Ty věkověčná ženo –
buď Krása chválena a s ní i Tvoje jméno,
Madono z Veveří!

OKÉNKO PRO DĚTI

Myšlenka: Nejlépe chutná pokrm, o který se dovedu rozdělit.

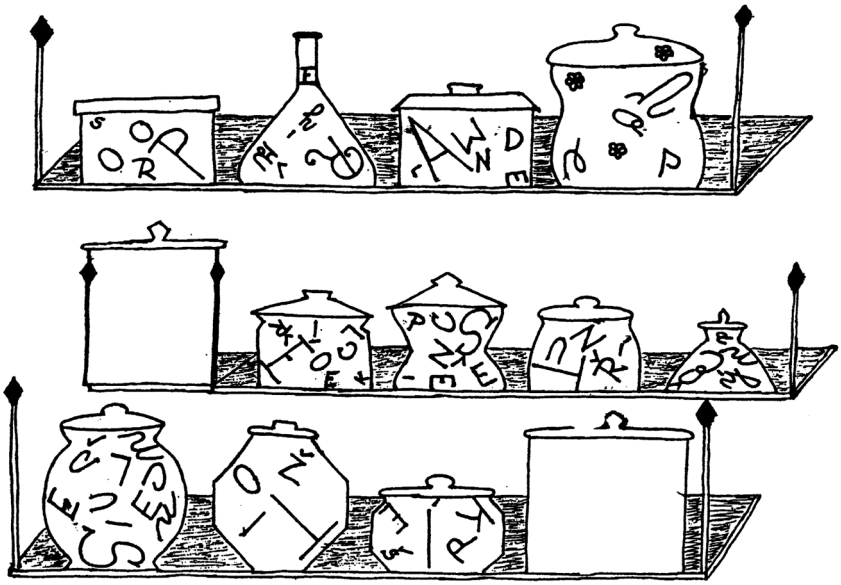

Úkol:

1. *Poznej, co má paní kuchařka Vařílková uvnitř nádob v kuchyni. Písmenka na nádobách ti pomohou určit správný druh potravin. Z potravin vyber obilí.*
2. *Když správně poskládáš za sebe nejmenší písmenka z malých nádob (7) a potom postupně za sebe největší písmenka ze všech nádob, dozvíš se pokračování důležité věty:*
   ZASÉVEJ SEMÍNKA RADOSTI A ……
3. *Do prázdných nádob napiš (namaluj) dobrotu, kterou si chceš odříci a myslet přitom na hladovějící děti.*

Převzato z MOST III, Program pro misijní výchovu dětí

Humor za kostelem

Po pětačtyřiceti minutovém kázání v kostele se jedno dítě začne trochu ošívat. Matka mu řekne, aby se přestalo vrtět. Po pěti minutách ale dítě opět začne tropit neplechu.

Matka se na něj zlobivě podívá a řekne: „Víš ty vůbec, proč je třeba být v kostele ticho?“

Dítě rychle odpoví: „Jasně mami. Lidi tady spí.“

Jde otec s celou rodinou domů z kostela a nahlas si stěžuje: „To farářovo kázání nestálo dneska za nic, ten varhaník hrál příšerně a ty zpěvačky se vůbec nedaly poslouchat!“

Syn to chvíli poslouchá a pak povídá: „Ale taťko. Za tu dvacku, co jsi tam hodil za celou rodinu, to bylo docela dobré, ne?“

* * *

Malý kostelík s přilehlým hřbitůvkem. Nachází se na katastru Roztok u Prahy, v místech, kde podle archeologů stával ve středověku Levý Hradec, opevněné centrum přemyslovského státu. Zde žil první český historicky doložený kníže Bořivoj s manželkou Ludmilou a jejich potomci. Pravděpodobně nedaleko odtud na březích Vltavy se malý Václav (jestlipak mu říkali Vašík či Venda?) proháněl se svými vrstevníky a věnoval se mnohým klukovským zábavám.

Levý Hradec – kostelík

Účastníci mše sv. v kapli Matky Boží na Veveří

Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená!

Žalm 46,2

Závěrečné upozornění redakční rady

Příští číslo FZ OŘÍK vyjde k Vánocům, už na začátku adventu. Příspěvky můžete zasílat do 10. listopadu 2008. Přijímají je P. Ludvík Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392, rkf.ostrovacice@volny.cz a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 546 427 662, kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.
Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštíka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793.
Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.
Vychází 3x ročně, před Velikonocemi, ke svátku sv. Václava a před Vánocemi.
Redakční rada: Ludvík Bradáč, Ludmila Franzová, Jiří Koch, Zdeňka Nejezchlebová, Jarmila Pololáníková, Magda Valešová. Tisk: Gloria Rosice